

Maryna, Kiova

Nimeni on Maryna. Palvelen lääkintäjoukkojen upseerina. Olen 30-vuotias ja asun Kiovassa.

Tapasin mieheni rintamalla Donetskissa vuonna 2018. Olin juuri valmistunut sotilasakatemiasta ja toimin hänen yksikkönsä lääkintäpalvelun johtajana. Hän oli komentaja.

Aluksi emme tulleet toimeen kovin hyvin, koska minä halusin tehdä kaiken sääntöjen mukaan ja hän oli kokenut sotilas, joka halusi tehdä asiat omalla tavallaan.

Saapuessamme paikalle lääkintäyksikköni perusti tukikohdan noin kilometrin tai kahden päähän rintamalinjasta käyttämällä hylättyä rakennusta tukikohtana. Hän oli etulinjassa taistelemassa.

Työpäivät olivat täynnä lääkintätyötä, kokouksia ja paperitöitä. Mutta öisin, noin kello yhden ja kolmen välillä, tuli hiljaista. Se oli meidän vapaahetkemme.

Eräänä yönä hän kutsui minut kävelyille. Luulin, että se oli vitsi, koska riitelimme jatkuvasti, enkä saanut poistua tukikohdastani. Mutta suostuin.

Kävelimme tyhjällä tiellä tukikohtani ja etulinjan välillä. Ensimmäinen ilta oli hieman kiusallinen. Minulla oli kylmä, eikä minulla ollut takkia, joten hän halasi minua lämmittääkseen. Meillä oli lisää näitä salaisia tapaamisia. Aloimme pitää toisiamme kädestä.

Se oli hyvin romanttista. Eräänä yönä puhuimme suosikkitanssiohjelmastani. Hän kysyi: "Haluatko tanssia? Tanssitaan sitten." Ja niin me tanssimme ensimmäisen hitaamme keskellä sotaa, kaukaisten pommitusten kaikuessa taustalla.

Kaikki treffihetkemme olivat tällä pienellä kaistaleella tukikohdan ja etulinjan välissä, jotta voisimme juosta eri suuntiin, jos jotain tapahtuisi. Meillä oli radiopuhelimet mukana, kuuntelimme komentoja.

Kukaan pataljoonassa ei tiennyt suhteestamme. Kaikki luulivat, että riitelimme edelleen, koska emme edes tervehtineet toisiamme kokouksissa.

Mutta menimme naimisiin ja saimme tyttären. Jäin äitiyslomalle, kun hän palasi rintamalle.

Kesäkuussa 2022 hänen yksikkönsä lähetettiin Donbasiin, sinne missä tapasimme. Luotin siihen, että kaikki menisi hyvin, koska he tunsivat alueen hyvin.

Mutta yhtenä iltana hän ei vastannut viesteihini. Sain viestin yhdeltä ystävältämme: "Parhaamme ei ole enää kanssamme." Mieheni oli kuollut.

Tyttäreni on kopio hänestä. Hän pitää minut elossa. Nyt olen palannut armeijaan jatkamaan hänen tehtävänsä. Se antaa minulle voimaa jatkaa.

Sodan aikana kaikki tunteet muuttuvat tunnottomiksi. Hymyilet, hoidat lastasi, teet töitä, mutta sisälläsi olet tyhjä.

Käännökset on nyt tehty täysin alkuperäisiä kunnioittaen. Haluatko jatkaa näiden tekstien kanssa jollain tavalla?